

## **Jaké jsou konkrétní dopady na psychiku jedince?**

Pornografie a videohry stimulují něco, čemu jsem ve svých výzkumech o psychologii vnímání času začal říkat „hédonistická orientace na přítomnost“. To znamená, že žijete pro přítomný moment, na jehož základě také děláte neuvážená rozhodnutí. Nikdy nepřemýšlíte nad tím, jaké budou mít vaše činy důsledky. A také pořád hledáte novotu a nové požitky. Pornografický průmysl nabízí stovky webových stránek a na všech je nekonečná variabilita. Zajímavé na této závislosti na – řekněme tomu umělá realita – je, že se vzdáte reality sociální. Nikdy nepochvíčujete mluvení! A když nepochvíčujete mluvení, nejste v tom dobří. A když v tom nejste dobří, nechce to dělat. Tudíž dnes mladí muži dnes neumí ani neverbální komunikaci - jako vytvořit oční kontakt, přikývnout nebo zavrtět hlavou. Neznají to, čemu říkáme účast.

**Videohry jsou podle vás i útekem ze světa, který klade na člověka nároky, do imaginární reality, jež nároky neklade. Velkou část profesního života jste zasvětil výzkumu stydlivosti a „léku“ na ni. Vidíte mezi fenoménem stydlivosti a odpojeným mužstvím souvislost?**

Ano, je tam spojitost. Děti, které jsou stydlivé, budou mít pravděpodobně větší tendence rezignovat na hrozbu sociálního odmítnutí. A videohry jim dávají něco, čím můžou vyplnit čas, který tím získají. Ale když začnete hrát videohry a sledovat pornografii v příliš nízkém věku, vzniká nový druh stydlivosti. Protože potom nejen nevíte, jak se chovat ve společnosti, ale už to ani nechcete zkoušet. Dřívější stydlivost spočívala v tom, že jste se chtěli sociálně zapojit, ale nevěděli jste jak. Dnes už se mladí muži ani nechtějí zapojit.

Když jsem se po stanfordském experimentu začal věnovat psychologii nesmělosti, přišli jsme se studenty na to, že velká část stydlivosti je jednoduše nevědomost a neznalost, co ve společnosti dělat. Ale tenhle nový druh stydlivosti je způsoben nezájmem. Řeknete si: „Nechci jít na večírek, nechci být odmítnutý, nechci plýtvat svůj čas na

kamarády, kteří nejsou tak chytrí nebo zajímaví.“ A nic na světě, žádná žena, není tak zajímavá jako tisíce pornokráloven, které jsou zdarma na internetu, nebo jako World of Warcraft.

**Když kritizujete hraní počítačových her a absenci otce v rodinách, může se to zdát jako konzervativní kritika moderní doby. Z jaké pozice jste knihu psal?**

Je to kritika stoupajícího neúspěchu rodin. Já mám sicilské zázemí, kde rodina byla vždy nejdůležitější věc. Dnes rozvodovost stoupá v každé zemi. V Americe je to 40 procent, v České republice to je myslím...

**Ještě více, teď okolo 50 procent.**

Ano, a rozvodu typicky předchází nepřátelství mezi maminkami a tatínky. Tudíž děti vidí rodiče, kteří se dříve milovali, a nyní se nenávidí. U soudu obvykle dostane děti do péče matka – a důvod, proč pak absence otce přispívá k závislosti na videohrách, je to, že maminky poskytují lásku bezpodmínečně: „Maminka tě vždycky bude milovat.“ Když dítě přinese domů špatnou známku nebo poznámku, matky dítě obvykle obejmou a řeknou „příště se víc snaž, mám tě ráda“. Otcové udělají opak. Říkají „To nestačí, musíš mít lepší výsledky, nebo ti sebereme konzoli“. Dnes mladí muži ztrácejí tuto vnější motivaci, která přichází od otců vyžadujících lepší výsledky. Není to tak, že by se maminky nezajímaly, ony se zajímají - ale jak se ukázalo v mnoha rozhovorech, které jsme v rámci výzkumu provedli, ani nevědí, kolik hodin denně jejich děti hrají videohry nebo sledují porno. Mají radost, že je jejich chlapec doma, ne venku v gangu, a že nedělá problémy.

**V souvislosti s úspěchem dívek věnujete kapitolu tomu, že vzdělávací systém víc odpovídá jejich studijnímu stylu.**

Napřed bych poznamenal, že všechno, co řeknu, je podloženo daty. Chlapecký mozek se v mladém věku vyvíjí pomaleji než dívčí. Takže když je dětem pět, kluci ještě nejsou tolik připravení na školu jako holky. Což způsobí, že jim to jde hůř, takže ve velmi mladém věku velká část kluků začne mít pocit, že škola je věc, ve které vynikají holky.

Zjistili jsme také, že v mnoha školách od základních až po střední, je 70–90 procent učitelek. A mnohé z nich jsou samozřejmě velmi dobré učitelky, ale mají logicky víc ženské hodnoty než mužské. Navíc jsou učitelé na většině škol velmi nedostatečně zaplacení - což z učitelství dělá nepříliš žádané povolání pro muže, kteří v mnoha případech stále cítí, že by měli mít větší příjem než jejich žena. Tak to prostě je.

### **A co z toho plyne?**

Jelikož většina pedagogů jsou ženy a dívky jsou v mladém věku zralejší pro školu než kluci, mají dívky větší šanci stát se učitelčinou oblíbenkyní. Jednoduše proto, že jsou aktivnější, odpovídají na otázky, a tak podvědomě dochází k tomu, že dívky dostávají lepší známky než kluci. Existují studie, ve kterých bylo pohlaví žáka při známkování zakódováno, a mnoho rozdílů ve známkách mezi kluky a děvčaty pak zmizelo. Řešením tedy je, že je potřeba z učitelství udělat zajímavější, finančně zabezpečené povolání - a také připravovat učitele na to, aby využívali prvky z her a vizualizaci pro upoutání pozornosti svých žáků.

dne 14. 4. 2017

V KDU-ČSL bychom se měli věnovat věcem, které nám víc přísluší – pěstování hodnot, které nesou tuto společnost, tento stát a národ.

### ***Co přesně tím myslíte?***

Největší problém českého národa je, že vymírá. Co musíme změnit, aby lidé měli chuť mít děti? Lidé, kteří nepoznali dobro velké rodiny, to poznání nemohou předávat dál. Mladí muži, kteří byli vychováni jenom matkou, kterým se doma do jejich dvaceti let vystřídá deset tatínků nebo strýců, ti určitě nemají správnou představu o odpovědném životě. Proto také nic nevydrží. Ve vztahu ani potom na pracovišti. Jak tohle zlepšit? Jedno z řešení, na které já jsem přišel, je návrat vojny. Tady jde nejen o ochranu státu, ale také o to, jak se útrapy na vojně přítomné naučíte zvládat. Naučíte se, že potíže patří do života a lze je řešit.

Zadruhé může vojna působit jako ohromný sociální stabilizátor. Na vojně se potkávají lidi z vysokých škol s lidmi, které by jinak ve svém životě nepotkali. Ve znovuzavedení vojny vidím jenom samé výhody. Naopak když pátrám, kdo všechno stál za zrušením vojny, byli to v zásadě změkčilci i ve svém osobním životě. Lidi, kteří voličům hlásali: Teď z vás něco nepříjemného sejmu. Změkčilost vede k vystrašenosti a ta se promítá všude možně. Třeba v naší potřebě přimknout se kdysi k Sovětskému svazu anebo teď zase k Americe. Jako že nás zachrání NATO. Vlastní politika, vlastní hrdost, spoléhání na sebe sama, to se u nás nenosí. V roce '45 nás neoddiskutovatelně zachránili Rusové – a vzali si za to Podkarpatskou Rus.

Teď kdyby nás zachránil někdo jiný včetně Ameriky a NATO, včetně Bruselu, zase si něco vezme. Proč by nás taky zachraňoval zadarmo? Přece ta americká matka nebude posílat svého syna umírat za nějaké změkčilé Čechy, kteří leží na kavalci a volají: Jsme ohroženi, pojdte nás zachránit. Tak tohle jsou důležitější věci než běhat za Čapím hnízdem.